

„De Ster”

TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
IN NEDERLAND

✱

Redacteur:
J. HENRY D. VOLKER

Assistent:
A. D. JONGKEES

1960

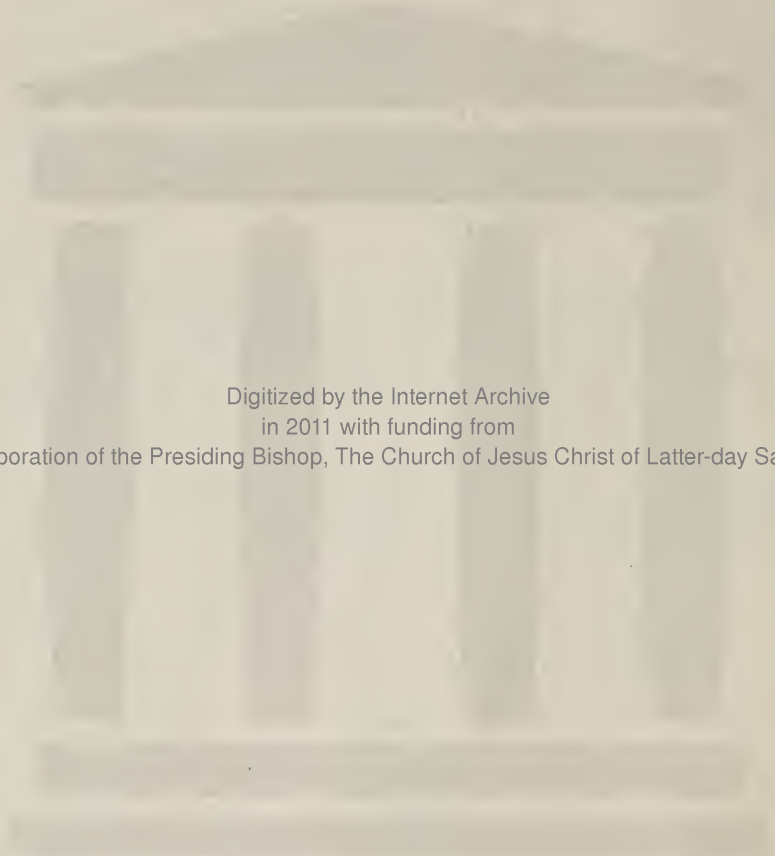
60ste JAARGANG

Uitgave

van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland
Laan van Poot 292, Den Haag.

	Bladzijde		Bladzijde
N			
Niet nu, maar in de toekomst eens	18	Ter meerdere bekendheid omtrent onze Kerk	149
O			
Overtreding van de wet is zonde	28	Tempelreis 1960	280
Over het lezen van de Standaardwerken	122	U	
Onverstoorbaarheid	152	Ultimatum	25
Opstanding	183	Uit de Algemene Conferentie	36
Op weg naar Golgotha	246	V	
Ons bezoek aan de Tempel te Zollikofen	282	Verkondig het Woord	3
Overlijdensbericht	345	Veel wordt bewezen	53
P			
Priesterschap	160	Verkrijgbare literatuur in de Nederlandse taal	57
Pinkster-Conferentie 1960	206	Vroege voorjaarsavond	111
S			
Slinkse manieren en bedoelingen	249	Vraag	241
Symbool	276	Vragen uit het Zendingsveld	306
Sonnet	278	Vaders moeten spreken met	352
Soms zie 'k een bloem	300	W	
T			
Ter gedachtenis aan een vroegere Zendingspresident	16	Waarom ben ik een Mormoon? ..	51
Twee bruidsparen	49	Waarom ik mij wil laten dopen ..	108
Toespraak gehouden door J. P. Jongkees	78	Wat Ernest Wilkinson te zeggen heeft over Tienden	172
		Wat de Kerkleiders ons te zeggen hebben	227, 259
		Wat baat het?	308
		Z	
		Zij zijn ons voorgegaan	17
		Zijt gij werkelijk tot zuiver oordelen in staat?	301

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

DE STER

NR. 1. JANUARI 1960

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

*Winterlandschap
in Arizona*

60e JAARGANG

Nr 1

Redacteur:

RULON J. SPERRY

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

INHOUD: Blz.

Verkondig het woord	3
Een woord tot afscheid	10
De komende bestuurswijziging in de Nederlandse Zending	11
De Europese Zending heropend	13
Ter gedachtenis aan een vroeger Zendings- president	16
Zij zijn ons voorgegaan	17
Niet nu, maar in de toekomst eens	18
De vraag van de maand	19
De moerbeitoppen ruisten	21
Aan ons de beslissing	22
Ultimatum	25
Moed	27
Overtreding van de wet is zonde	28
Gebeurtenissen in de zending	29
„Alsof ge het van plan waart”	32

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

VERKONDIG HET WOORD

door President David O. McKay

(Toespraak in de grote Algemene Conferentie te Salt Lake City in oktober 1959)

„Ik betuig dan voor God en den Heere Jezus Christus, die de levenden en de dooden oordeelen zal in zijne verschijning en in zijn Koninkrijk: „Predik het woord; houd aan tijdiglijk, ontijdiglijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer.

„Want daar zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leeraars opgaren naar hunne eigen begeerlijkheden;

„En zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keeren tot fabelen.

„Maar gij, wees wakker in alles, lijd verdrukkingen; doe het werk van eenen evangelist; maak, dat men van uwen dienst ten volle verzekerd zij”. (2 Tim. 4 : 1-5).

Deze woorden behoren tot de laatste, die door Paulus aan zijn zoon in het geloof Timotheus, die tot bisschop van Efeze was geordend, werden geschreven. Toen Paulus deze woorden schreef, was hij een gevangene onder Nero. Twee beschuldigingen waren tegen hem ingebracht: de ene, dat hij — volgens de aanhangers van Nero — had samengespannen om Rome in brand te steken, en de andere, dat hij een nieuwe en onwettige godsdienst predikte. Het was Paulus' tweede gevangenschap. Vele van zijn vrienden hadden hem verlaten. Demas, die lid van de Kerk was geweest, had hem in de steek gelaten en was naar huis gegaan. Alexander, de kopersmid, een afvallige, had tegen hem getuigd, maar Lukas was aan zijn zijde gebleven.

Blijkbaar hadden Petrus „Paulus en andere kerkleiders in hun dagen veel moeilijkheden ondervonden van afvalligen, juist zoals de leiders van deze tijd moeilijkheden ondervinden van afvalligen die zich bevoegdheden aanmatigen, de Schriften verdraaien en valse leerstellingen verkondigen. In de geest van liefde zouden wij misschien zeggen: het wordt ons moeilijk gemaakt door afvalligen, die aan verstandsverbijstering lijden.

Het lijkt wel, alsof ieder tijdperk in de wereld aan net zulke afvalligen en zulke verdraaide waarheden laboreert en te doen heeft met net zulk een onverbeterlijke jeugd, gedegenererde groepen, waardoor het schijnt, dat ieder tijdperk slechter is dan de voorgaande tijdperken. Luister bijvoorbeeld eens hier naar: „De wereld gaat door moeilijke

tijden. De jonge mensen van deze tijd denken aan niets anders dan aan zichzelf. Zij hebben geen ontzag voor ouders of ouderdom. Zij zijn te ongeduldig voor enige zelfbeheersing. Zij praten alsof zij alleen de wijsheid in pacht hebben. Wat de meisjes aangaat: zij zijn opdringerig, onbescheiden en onvrouwelijk in hun spreken, hun gedrag en hun kleding”. Neen, dat gaat niet over deze tijd, dat werd in 1274 geschreven, 685 jaar geleden!

Hier is er nog een: President Frederick C. Perry van het Hamilton College, zijn wantrouwen tot uitdrukking brengend ten aanzien van kniesoren, die de wereld met schrik bekijken, heeft het volgende geciteerd, dat van een Assyrisch wastafeltje was overgenomen, dat uit 2800 v. C. dateerde, als bewijs, dat profetieën op politiek gebied betreffende een sombere toekomst er altijd zijn geweest:

„De aarde gaat in deze laatste dagen achteruit. Er zijn tekenen, dat de wereld spoedig ten einde loopt. Omkoperij en corruptie heersen overal. De kinderen gehoorzamen hun ouders niet langer. Iedereen wil een boek schrijven en het is duidelijk, dat het einde van de wereld snel nadert”. Dat werd geschreven in 2800 v. C.!

De tijd, die wij nu beleven, is geen uitzondering. Op het schutblad van het boek; *De naakte Communist*, door W. Cleon Skousen, treffen wij deze aanhaling aan:

„Het conflict tussen communisme en vrijheid is het probleem van onze tijd. Het overschaduwde alle andere problemen. Dit conflict weerspiegelt ons tijdsgewricht, zijn inspanning, zijn spanningen, zijn moeilijkheden en zijn taken. Van de uitslag van dit conflict hangt de toekomst van de mensheid af”.

Op deze verklaring ingaande, zou ik willen zeggen, dat het urgentste probleem van deze tijd een geestelijk probleem is. Ik ben het eens met een vooraanstaand onderwijsman, die zeide: Indien het geestelijk probleem niet wordt opgelost, zal de beschaving falen; in feite hebben wij nu reeds een voorproefje van die mislukking in vele delen van de wereld:

„De geloofsbelijdenis van de Nazi's biedt ons een nieuwe opvatting van beschaving, die met fanatieke ijver wordt gepropageerd, namelijk dat beschaving in de eerste plaats uit stoffelijke successen bestaat, die zonder ethische overwegingen kunnen worden behaald. Het accent wordt gelegd op macht, autoriteit en gehoorzaamheid; gelijkheid van de mensen en de waarde van de persoon worden geloofd”.

De valse leer van het Communisme. In hun valse leer aanvaardden de Communisten de leerstelling van Marx, die het bestaan van God ontkennt en de onsterfelijkheid van de mens verwerpt. Ook verwerpen zij Jezus Christus als Gods Zoon en natuurlijk ook Zijn opstanding. Zij tasten de vrije wil van de mens aan.

In de eerste zin, die ik u van Paulus aan Timotheus voorlas, verklaart

Paulus het bestaan van God en wij zullen zien, hoe hij dit op gezaghebbende wijze uiteen zet. Hij verklaart dat Jezus Christus goddelijk is en zijn opstanding werkelijkheid. Ik zal, wat hij tot Timotheus zeide, opnieuw lezen. Het is bijna zijn afscheidsboodschap aan deze jonge man: „Ik betuig dan voor God en den Heere Jezus Christus, die de levenden en de doden oordeelen zal in zijne verschijning en in zijn Koninkrijk” (2 Tim. 4 : 1).

De Verenigde Staten had onlangs tot gast de leider van de ideologie, die de God Jezus Christus loochent en het recht op uitoefening van de vrije wil door de mens en zijn waardigheid ontkent. Zelfs toen hij hier was, konden wij de echo van zijn eigen woorden horen: „Wij blijven de atheïst, die wij altijd zijn geweest, wij doen alles wat wij kunnen om diegenen te bevrijden, die nog altijd onder de ban zijn van deze godsdienstige bedwelming”. Dit waren zijn woorden. En hij zeide verder: „Zij, die verwachten, dat wij het communisme zullen loslaten, zullen moeten wachten, totdat een garnaal leert fluiten”.

„Predik het woord”, vermaant Paulus Timotheus. Welk woord? Dat „... Jezus Christus de dood heeft te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht heeft gebracht door het Evangelie” (2 Tim. 1 : 10). Deze woorden stonden in die brief. Laten wij deze eens in ogenschouw nemen.

„Zie de mens”, zeide Pilatus, de Romeinse stadhouder van Judea, toen Jezus, spottenderwijs met een purperen kleed bedekt en op het hoofd een kroon van doornen, voor de menigte stond, die schreeuwde: „Kruis Hem, Kruis Hem”. Zoals tijdens dit historisch rechtsgeding, zo hebben de mensen door de eeuwen heen Christus van verschillende standpunten beschouwd. Sommigen, die hem even venijnig verwierpen als het uitvaagsel deed, zien in Hem en in zijn discipelen „stichters van een Christelijke moraal, die de kracht van de Europese wereld heeft ondermijnd”. Anderen, met helderder inzicht, door ervaring verworven, beschouwen Hem als de oprichter van een systeem, dat ijver, eerlijkheid, waarheid, reinheid en goedheid bevordert. Een systeem, dat de wet eerbiedigt en vrijheid begunstigt, is daarvan een noodzakelijk onderdeel, dat de mensen in één grote broederschap verenigt.

Anderen beschouwen Hem als het „enige volmaakte karakter — de weergaloze persoonlijkheid uit de geschiedenis”, doch ontkennen zijn goddelijkheid. Millioenen aanvaardden Hem als de Grote Leraar, wiens leer echter niet van toepassing is op de moderne sociale toestanden. Weinigen — ach zo weinig — van de ongeveer 2½ miljard inwoners van de aarde, aanvaardden Hem voor wat Hij werkelijk is — „de Eniggeborene van de Vader, die in de wereld is gekomen om voor de wereld gekruisigd te worden en om de zonden der wereld te dragen, de wereld te heiligen en deze van alle ongerechtigheid te reinigen”.

Heden ten dage zitten de naties op een berg explosieven, die tengevolge van het trotseren van Christus' leer zich hebben opgestapeld. Wanneer

de haat, de achterdocht en de hebzucht nog een weinig intenser worden, dan ontstaat een internationale explosie, die de verlangde vrede, welke door de hemelse scharen werd aangekondigd, toen Christus in Bethlehem werd geboren, zo niet met geweld aan de mensheid zal ontnemen, dan toch aanzienlijk zal vertragen.

Bewijs het als een feit — en het is bewezen — dat Christus na zijn dood als een verheerlijkt, opgestaan Wezen verscheen, en gij hebt het antwoord op de vraag van eeuwen: „Indien een mens sterft, zal hij wederom leven?” Laten wij de diepe betekenis in ogenschouw nemen van het getuigenis van Jezus' discipelen, dat beter kan worden begrepen, wanneer wij er ons rekenschap van geven, dat toen Jezus stierf, de apostelen van droefheid waren vervuld. Toen Hij gekruisigd was, vervloog al hun hoop. Dat zijn dood voor zijn discipelen werkelijkheid was, werd door hun diepe smart bewezen, door de verklaring van Thomas, de ontsteltenis van Petrus en de duidelijke voorbereidselen voor een permanente begrafenis van hun Meester. Ondanks de verzekering van Christus, gedurende zijn zending van twee en een half jaar meermalen geuit, dat Hij na zijn dood zou terugkeren, schenen de apostelen die mededeling niet te hebben aanvaard, althans niet als een letterlijk feit te hebben begrepen.

Nu vragen wij de wereld: „Wat was het, dat deze discipelen plotseling veranderde in vrijmoedige, onbevreesde, heldhaftige predikers van het evangelie van Jezus Christus? Het was de openbaring, dat Jezus uit het graf was opgestaan, zijn beloften waren gehouden en zijn Messiaanse zending was vervuld”. Het laatste en absolute zegel van echtheid was op al zijn aanspraken en de onuitwisbare stempel van goddelijke autoriteit was op al zijn leringen gedrukt. De duisternis van de dood was door het heerlijke licht van de tegenwoordigheid van de herrezen, verheerlijkte Heer en Heiland verdreven.

Op het getuigenis van deze onbevooroordeelde, onverwachte, ongelovige getuigen heeft de opstanding haar onaantastbaar fundament. Een van hen was een jonge man. Ik weet niet of veel van zijn leven bekend is, maar ik denk bij voorkeur aan hem als aan een onafhankelijk denker, die aan de godsdienst van zijn moeder niet veel aandacht besteedt. Hij sloeg niet veel acht op het feit, dat zijn moeder zich bij de Christelijke Kerk had aangesloten, totdat hij op een nacht door de stem van zijn moeder werd gewekt en die hem vroeg vlug op te staan. „Verlies geen tijd met je aan te kleden, doe een mantel om, loop hard naar Gethsemané en zeg Jezus dat Judas en de soldaten zijn gekomen om Hem te arresteren. Ik geloof, dat de jonge man, die naakt aan de mannen ont kwam, die het laken van zijn lichaam trokken, Johannes Marcus was, de schrijver van een van de evangelieën. Wij weten, dat hij later tot de Kerk toetrad en dat hij met Petrus samenwerkte. Wij weten, dat Paulus in zijn brief aan Timotheus zeide: „Neem Marcus mede en breng hem met u; want hij is mij zeer nut voor den dienst”. (Zie 2 Tim. 4 : 11).

Wij weten, dat hij naar Noord-Afrika op zending ging en dat de hedendaagse toeristen over de ruïnes kunnen lopen van de gebouwen, die ter zijner nagedachtenis werden opgericht.

Het getuigenis van Marcus. Wij hebben geen bewijs, dat Marcus tot de Kerk toetrad tijdens het verblijf van de Meester op aarde. Ongetwijfeld was de Heiland in het huis van Marcus. In elk geval mogen wij aannemen, dat hij Jezus kende. Marcus vertelt zelf niet van enige verschijning van de herrezen Heer, wel getuigt hij, dat de Heer zijn discipelen zal ontmoeten. Van Marcus horen wij de heerlijke verzekering van de eerste ledige graftombe in de gehele wereld. Voor de eerste maal in de geschiedenis werden de woorden „Hier ligt” vervangen door de goddelijke boodschap „Hij is opgestaan”. Niemand behoeft er aan te twifelen, dat Marcus tot in zijn ziel overtuigd was van de werkelijkheid van de ledige tombe, en indien mijn gevolgtrekking juist is, wist hij ook van het rechtsgeding, de vernedering, waaraan Jezus was onderworpen en van de kruisiging, waarna hij een prediker van het evangelie werd. Aan het verkondigen van deze waarheid wijdde hij zijn leven, en indien wij op de overlevering kunnen afgaan, verzegelde hij zijn getuigenis met zijn bloed.

Het getuigenis van Lukas. Volgens de tekst, die wij hebben gelezen, stond Lukas aan de zijde van Paulus in de gevangenis. Volgens overlevering werd Paulus kort daarna onthoofd. Lukas was een geneesheer. Hij besteedde vele jaren van zijn leven aan het bestuderen van de mens Jezus, die gekruisigd werd. Hij onderging de duisternis, die over het land kwam, toen Jezus aan het kruis stierf. Overeenkomstig elk geloofwaardig getuigenis, hebben wij het evangelie van Lukas, zoals het van zijn eigen hand kwam. In hoofdstuk 24 getuigt Lukas van de goddelijke boodschap: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, Hij is opgestaan” (Lukas 24 : 5-6).

Met even grote zekerheid wat hun nauwkeurigheid betreft, kunnen wij zijn verklaring en getuigenis met betrekking tot het getuigenis van Petrus en Paulus en andere apostelen betreffende de opstanding aanvaarden.

„Aan welke Hij ook, nadat Hij geleden had, Zichzelf levend vertoond heeft, met vele gewisse tekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan”. (Hand. 1 : 3). Wie kan aan Lukas' absoluut vertrouwen in de waarachtigheid van de herrezen Verlosser twifelen? Stel zijn getuigenis en zijn leven tegenover dat van de betweters, die het bestaan van God loochenen en lachen om de aanspraak van Jezus Christus als de Verlosser.

Het is wel waar, dat Marcus noch Lukas getuigen, dat zij de Herrezen Heer persoonlijk hebben gezien; daarom betogen sommigen, dat hun

opgetekend getuigenis niet kan worden beschouwd als bewijs uit de eerste hand. Dat zij niet aldus getuigden en toch overtuigd waren, dat anderen Hem hebben gezien, bewijst hoe onomstotelijk het bewijs was onder de apostelen en andere discipelen, dat de opstanding werkelijkheid was.

Het getuigenis van Paulus. Gelukkig echter, bestaat er een document, dat het getuigenis van een ooggetuige behelst, van een getuige van een verschijning van Jezus na zijn dood en na zijn begrafenis. Dit persoonlijk getuigenis bevestigt het getuigenis niet alleen van de twee mannen Marcus en Lukas, maar ook van anderen. Ik denk hier aan Saulus, een Jood van Tarsus, onderwezen aan de voeten van Gamaliël, een strikte Farizeër en voor zijn bekering een bittere vervolger van allen, die in Jezus van Nazaret geloofden. Er is een aanhaling uit het oudste authentieke document, dat bestaat en dat vertelt of getuigt van de opstanding van Christus, waarin wij de woorden van Saul (Paulus) aantreffen, gezonden aan de mensen, die tot de Kerk waren toegetreden, die hij liefhad en die hem lief hadden:

„Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;

„En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

„En dat Hij is van Cefas gezien, daarna van de twaalven;

„Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broederen op eenmaal, van welke het merendeel nog overig is, en sommigen ook zijn ontslapen;

„Daarna is Hij gezien van Jacobus, daarna van al de apostelen;

„En ten laatste is Hij ook van mij als van een ontijdig geborene gezien;

„Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de gemeente Gods vervolgd heb”. (1 Cor. 15 : 3-9).

Het getuigenis van hedendaagse Openbaring. Behalve het getuigenis van de vroegere apostelen, hebben wij dat van de Profeet Joseph Smith, die in een ondubbelzinnige beschrijving het volgende treffende getuigenis geeft met betrekking tot zijn eerste visioen:

„... Toen het licht op mij rustte, zag ik wee Personen in de lucht boven mij staan. Een van hen sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzende: „Dit is Mijn Geliefde Zoon. Hoor Hem!” (P. v. Gr. W. Joseph Smith 2 : 17). Deze woorden werden gesproken bijna twee duizend jaar na de gebeurtenissen, welke ik onder uw aandacht heb gebracht.

Het Geloof van de Laterdaagse Heiligen. Aldus staat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, mijn geliefde medewerkers

en vrienden in de wereld, zij aan zij met Petrus, met Paulus, met Jacobus en alle andere apostelen in het aanvaarden van de opstanding, niet alleen als letterlijke waarheid, maar ook als de voleinding van Christus' goddelijke zending op aarde. Andere grote godsdienstleiders onder de naties der wereld, hebben, sinds de geschiedenis begon, deugd, matiging, zelfbeheersing geleerd. Dienstbetoon, gerechtigheid en plichtsvervulling, sommige van hen spraken over één verheven heerser en over het geloof in een hiernamaals; maar het was Christus alleen, die het zegel van het graf verbrak en ons de dood openbaarde als de deur, die toegang geeft tot onsterfelijkheid en eeuwig leven.

Indien Christus leefde na zijn dood, dan zal dat ook zo zijn met de mensen; een ieder zal in het hiernamaals de plaats innemen, die voor hem het beste geschikt is. Aangezien de liefde even eeuwig is als het leven, is de aankondiging van de opstanding de troostrijkste en heerlijkste, die ooit aan de mens werd gedaan, want wanneer de dood een geliefde van ons wegneemt, kunnen wij met verzekerdheid in het open graf zien en zeggen: „Hij is niet hier, hij zal weder opstaan”.

Mijn geliefde medewerkers, het is voor mij even gemakkelijk om het feit, dat Christus tot de gevangenen in de geestenwereld predikte, terwijl zijn lichaam in het graf lag, aan te nemen als om van deze kansel naar u te kijken. Het is waar! Het is even zo gemakkelijk voor mij om mij te realiseren, dat iemand zo kan leven, dat hij indrukken en directe boodschappen kan ontvangen door goddelijke inspiratie. De sluier is dun tussen degenen, die het priesterschap dragen en hemelse afgezanten aan de andere zijde van de sluier.

Laten wij heden zeggen, zoals Paulus aan Timotheus schreef: „Predik het woord. . . doe het werk van een evangelist, maak, dat men van uw dienst ten volle verzekerd zij”. (2 Tim. 4 : 2, 5).

„. . . De Here is God, en buiten Hem is er geen Zaligmaker.

„Groot is Zijn wijsheid, wonderbaar zijn Zijn wegen, en de uitgestrektheid Zijner werken kan niemand doorgronden.

„Zijn doeleinden falen niet, noch zijn er, die Zijn hand kunnen weerhouden.

„Van eeuwigheid tot eeuwigheid is Hij dezelfde, en Zijn jaren hebben geen einde.

„Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

„Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid” (L. & V. 76 : 1-6).

God helpe ons in deze tijd, die zo door een ideologie van mensen in geestelijke duisternis wordt bedreigd, mensen die niet geloven in God onze Vader en in zijn Zoon Jezus Christus en in het herstelde Evangelie, om het Woord te prediken en onze roepingen getrouw te blijven, wat of waar die ook mogen zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een woord tot afscheid

Het zou, op zijn zachtst gezegd, een weinig ongewoon zijn om woorden van afscheid te spreken tot mensen, die, nadat zij van aangezicht tot aangezicht zijn toegesproken, nog dagen lang in ons midden vertoeven. De beste tijd is toch die, waarop het eigenlijke vertrek dan nog slechts een kwestie van uren is. Maar wanneer de afscheidsgroet langs de weg van een maandelijks periodiek tot hen komt, wordt de zaak anders. Gesteld, dat wat ik nu ga zeggen, eerst in het februari-nummer verschijnt! Dan zijn de betrokkenen reeds enige weken uit ons midden verdwenen en opgenomen in hun oude (doch voor hen weer nieuwe) omgeving. Dan zijn leven en werken in Nederland geschiedenis geworden en verdwijnt alles, wat hen aan deze Lage Landen bond, geleidelijk aan de kim, gelijk een schip bij nevelig weer. Dan klinkt het afscheidswoord, hen nagezonden, als een zwakke echo van klanken, die verwaagd zijn.

Daarom wenden wij ons in *dit* nummer van de Ster tot u, President en Zuster Sperry, voordat gij dus uit Nederland zult zijn vertrokken. Als U dit leest, bent U ongetwijfeld bezig met de laatste voorbereidselen voor Uw vertrek te treffen en gaan Uw gedachten steeds sterker en sterker uit naar Uw geliefden, die Uw terugkeer met spanning en blijde verwachting verbeiden. Wij, leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en hun vrienden in Nederland spreken hierbij de hoop uit, dat gij allen, die reikhalzend naar uw terugkomst uitzien, in alle opzichten in de beste welstand moogt aantreffen, dat gij beiden zelf in veiligheid moogt reizen, waarheen gij ook gaat en God u moge beschermen en leiden al de dagen van uw verdere leven. Wij danken u voor uw goedheid en vriendelijkheid en voor al het goede, gedurende uw drie en een halfjarig verblijf in Nederland aan ons en de Nederlandse Zending in het algemeen, bewezen.

De komende bestuurswijziging in de Nederlandse Zending

Wanneer deze aflevering van de Ster onder de ogen van onze lezers komt, zal de tijd weldra zijn aangebroken, dat President Rulon J. Sperry zijn functie als President van de Nederlandse Zending aan zijn opvolger zal overdragen. Misschien zijn er onder onze oude, bejaarde leden nog enkelen, die Elder John H. Volker als zendeling hebben gekend. Hij arbeidde hier namelijk van 1908 tot 1911, een halve eeuw geleden.

De leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de Nederlandse zending en hun vrienden roepen hun nieuwe President en zijn vrouw een hartelijk welkom toe en spreken hierbij de wens en bede uit, dat hun arbeid in de Lage Landen rijkelijk mag worden gezegend en zij de veranderingen in klimaat, levensomstandigheden, landaard, enz., waarmede zij op betrekkelijk hoge leeftijd te maken zullen krijgen, zonder schade voor hun lichamelijke gezondheid zullen doorstaan, m.a.w. dat zij ook lichamelijk en geestelijk door onze Vader in de Hemel in ruime mate mogen worden gezegend. De trouwe leden weten wat hun plicht is en zij zullen die ten aanzien van Elder

en Zuster Volker met even veel vreugde en standvastigheid vervullen en hen in hun zware en verantwoordelijke taak met even veel toewijding steunen, als zij hun voorgangers hebben gedaan.

Tegen het einde van januari 1960 worden Elder Volker en zijn vrouw in Nederland verwacht. De aanstelling van Elder Volker als Hoofd van de Nederlandse Zending werd door het Eerste Presidentschap begin oktober 1959 aangekondigd. Toen waren de Volkers met vacantie in Hawaii.

President Volker heeft als leider van de Hoge priesters in de University Ward, University Stake, gediend gedurende de laatste acht jaren. Tijdens zijn zending in Nederland was hij o.a. President van het Amsterdamse District, toen Conferentie geheten. Tot andere kerkelijke posities van President Volker behoren: raadgever in het bestuur van het quorum van Hoge priesters in de Denver Stake, lid van het genealogisch comité in de Weber Stake, lid van het Zondagsschoolbestuur in de Weber Stake en lid van het Wardbestuur van de Vijfde Ward, Weber Stake.

President Volker werd de 24ste april 1890 te Ogden geboren, als zoon van John W. F. Volker en Edith L. Parker Volker. Hij trad met Fawn Wright van Ogden de 25ste februari 1914 in het huwelijk, dat in de Salt Lake Tempel werd voltrokken.

Zuster Volker heeft haar diensten verleend in de verschillende onderorganisaties van de Kerk. Zij was bij haar afscheid een actief lid van de Z.H.V. in de University Ward. Zij werd de 5de januari 1892 geboren als dochter van Joseph E. en Katherine G. Lyon Wright. Zij bezocht de Weber Academie, de Universiteit van Utah en de Columbia Universiteit te New-York.

* * *

*Heldhaftig en zachtmoedig tevens,
Op 't eerste gerucht altoos gereed,
Volhardend al de tijd des levens,
Dat is wat moederliefde heet.*

Sully Prudhomme

De moeders zijn de gidsen van 't opkomend geslacht; in haar handen ligt het welzijn van 't individu en daarmede dat der gemeenschap. De plichten der moeders behoren tot de zwaarste, die mensen te vervullen hebben, geen zending overtreft de hare in ernst en verheven doel.

x x x

Indien een ieder zijn denken vrijmoedig openbaart, dan ontstaat die botsing der gedachten, waaruit de waarheid geboren wordt.

Dr. Jacob Moleschot

De Europese Zending HEROPEND

Alvin R. Dyer

Zoals velen van ons bekend zal zijn, werd ongeveer tien jaren geleden de functie van President van de Europese Zending opgeheven en werden de verschillende zendingsvelden in Europa op gezette tijden door een van de Apostelen of hun Assistenten bezocht.

Spoedig na 1 januari zullen Elder Alvin R. Dyer, Assistent van de Raad der Twaalven, en zijn vrouw, May Elizabeth Dyer en hun zoon, Brent Rulon, hun woonplaats Salt Lake City, verlaten en zich in Frankfurt a/Main vestigen, alwaar Elder Dyer de zeer belangrijke post van President der Europese Zending op zich zal nemen, waarmede de Europese Zending, die in november 1949 werd opgeheven, wordt heropend. In Frankfurt is tevens het Hoofdkantoor van de West-Duitse Zending gevestigd. De verplaatsing

van dit zendingshuis naar Dusseldorf zal geschieden onder leiding van President Henry D. Moyle, die daartoe naar Europa is vertrokken. Tevens zal hij andere, gewichtige plichten vervullen voor de Kerk in Engeland, Scandinavië, Zwitserland en Frankrijk.

De laatste autoriteit, die over de Europese zending heeft gepresideerd, was Elder Alma Sonne, Assistent van de Raad der Twaalven. Daarna volgde de Kerk een andere werkwijze, welke boven in het kort reeds werd vermeld.

De nieuw benoemde President van de Europese zending werd in oktober 1958 tot Assistent van de Raad der Twaalven benoemd. Voor een beschrijving van zijn persoon en zijn werk worde hier volstaan met verwijzing naar de Ster van februari 1959.

De Europese Zending omvat alle Heiligen der Laatste Dagen, die in Europa wonen, de Britse Eilanden inbegrepen. Zij zijn bij elkaar 45.600 in aantal, verdeeld over 11 zendingen, namelijk: de Britse, Deense, Finse, Franse, Nederlandse Noord-Duitse, Noorse, Zweedse, Zuid-Duitse, Zwitserse-Oostenrijkse en West-Duitse Zending. De Britse zending met 13.700 leden is de grootste.

Volgens de kerkelijke historische verslagen kan de Europese Zending worden beschouwd als een voortzetting van de oorspronkelijke Britse Zending. Van 1837 tot 1849 waren er geen kerkelijke organisaties in Europa buiten Engeland, doch in 1849 werd met het zendingswerk in Frankrijk aangevangen, terwijl de Scandinavische Zending (Denemarken, Noorwegen en Zweden omvattend) in 1850

Kaart van de nieuwe Europese Zending

Elf zendingen in Europa, zoals die op deze kaart zijn aangegeven, vormen samen de heropende Europese Zending van de Kerk. De zwart gemaakte gebieden in België en Zwitserland behoren tot de Franse Zending.

werd opgericht. In datzelfde jaar werden ook de Italiaanse en Zwitserse Zendingen geopend. De Duitse Zending volgde in 1852. Later werden zendingen geopend in Nederland, IJsland en België.

Al deze zendingen stonden in het begin onder het bestuur van de Britse Zending, welke eerste President Franklin D. Richards was, die de titel voerde van „President van de Britse Eilanden en omliggende landen”. Deze werd later gewijzigd in President van de Europese Zending.

Deze combinatie, nl. van het presidentschap van de Britse Zending en dat van de Europese Zending duurde tot 1 januari 1929. Toen werden deze zendingen gescheiden en bleef President John A. Widtsoe aan het hoofd van de Europese Zending gesteld, terwijl Elder A. William Lund, de tegenwoordige Assistent-Kerkhistoricus, de eerste President van de afzonderlijke Britse Zending werd. Zijn hoofdkwartier werd in Birmingham gevestigd.

Het Hoofdkantoor van de Europese Zending was eerst in Liverpool en daarna in Londen, waar het verbleef totdat het kantoor van de Europese Zending door de Kerk in november 1949 werd gesloten. Elder Alma Sonne, de laatste President, had bij het opheffen van het kantoor, zijn functie gedurende

drie jaar bekleed. Onder de Autoriteiten, die over de Europese Zending hebben gepreseed, gedurende haar meer dan honderdjarig bestaan, zijn er zes, die later President van de Kerk zijn geworden: Brigham Young, van 1840-'41, Wilford Woodruff, van 1845-'46, Joseph F. Smith, van 1874-'75 en van 1877-'78, Heber J. Grant, van 1904-'06, George Albert Smith, van 1919-'21 en David O. McKay van 1922-'24.

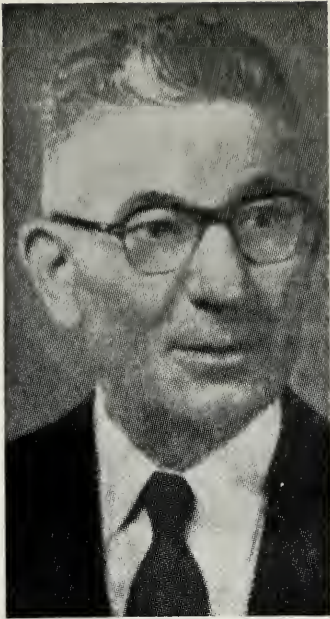
Toen President McKay over de Europese Zending preseedde, met zijn hoofdkwartier in Liverpool, bestond de zending uit zes zendingsvelden: Brits, Deens, Nederlands, Noors, Zwitsers-Duits en Zweeds. Tegen het einde van zijn bestuur werd de Franse Zending geopend.

Verscheidene zendingsvelden werden gedurende de meer dan honderd jaren zendingswerk (in Europa georganiseerd en weer opgeheven. Deze zijn de Italiaanse Zending, de Checho-Slowaakse Zending, de Palestijns-Syrische Zending, de Turkse Zending, de Gibraltar Zending, de Scandinavische Zending, de Zwitsers-Italiaanse Zending, de Zwitserse Zending en de Zwitsers-Italiaans-Duitse Zending.

Het is met de heropening van de Europese Zending voor de eerste maal, dat het Hoofdkwartier buiten Engeland, nl. in Frankfurt am Main, wordt gevestigd.

Het geluk is slechts voor hen, die innerlijk strijden en worstelen tot zij zich de vrede des harten veroverd hebben.

Frederik de Grote.

De 22ste december 1959 overleed te Salt Lake City Charles Stanford Hyde, van 1923 tot 1926 President van de Nederlandse Zending. Ongetwijfeld zullen velen onzer, hetzij hier in Nederland, hetzij in Amerika, zich President Hyde herinneren. Hoewel ik mondeling weinig direct contact met hem had — ik was tijdens zijn bestuur over de Nederlandse Zending in Indonesië, toen nog Nederlands Oost Indië, denk ik toch met grote achting terug aan President Charles S. Hyde als aan iemand met grote werkkraft, die temidden van zijn vele en omvangrijke werkzaamheden, aan zijn verantwoordelijke taak verbonden, ook nog tijd vond mij vrij geregeld brieven te schrijven, die mij tot grote steun waren.

Behalve de functie van zendings-

Ter gedachtenis aan een vroegere Zendingspresident

president, heeft Elder Hyde menig belangrijk ambt in de Kerk vervuld. Ten tijde van zijn overlijden was hij patriarch van de Temple View Stake, een positie welke hij tezamen met het patriarchaat in de oude Pionier Stake, 22 jaar lang bekleedde.

Hij werd de 7de januari 1888 te Salt Lake City geboren. De 15de juni 1910 werd hij in de Salt Lake Tempel in het huwelijk verbonden met Lanora Sperry, een zuster van onze tegenwoordige zendingspresident. Toen Elder Hyde over de Nederlandse Zending presideerde, was het niet voor de eerste maal dat hij in ons land was. Zoals het met vrijwel alle zendingspresidenten het geval is geweest, was ook hij enige jaren tevoren als zending in Nederland werkzaam. Ik herinner mij, kort voor mijn vertrek naar Indië, een vergadering ten afscheid van zijn voorganger Elder P. Lillywhite bijwonend, dat ik mij toen over zijn kennis van onze taal verbaasde. Het was toen 14 jaar geleden, dat hij na een eervol volbrachte

zending naar de Verenigde Staten terugkeerde. Tijdens zijn bestuur over de Nederlandse Zending werd hij in oktober 1925 als lid van het bestuur van de Pionier Stake aangesteld. Onder de ambten, die hij in zijn kerkelijk leven vervulde, noem ik nog dat van lid van de Hoge Raad in de Pionier Stake en tweede raadgever in het Hoofdbestuur van de Zondagsschool en — niet te vergeten — dat van

accountant van het kantoor van de Presiderende Bisschop sedert 1910.

Onze gevoelens van sympathie en medeleven gaan uit naar de achtergebleven weduwe en haar vijf dochters, die ongetwijfeld troost zullen putten uit de wetenschap, dat het met man en vader wel is en zij hem eenmaal weder zullen zien.

A. D. J.

Zij zijn ons voorgegaan

In deze aflevering van „De Ster”, in de rubriek „Gebeurtenissen in de Zending”, zult u vier namen van leden aantreffen, die dit sterfelijke leven hebben verlaten. Aan twee van hen, getrouwe en actieve leden tot het einde, zullen wij een enkel woord ter hunner nagedachtenis wijden, namelijk Broeder Ruurd Hoekstra en Pieter Snabel.

Ruurd Hoekstra stierf op de hoge leeftijd van 89 jaar op 17 december 1959 te Groningen. Hij werd de 27ste mei 1870 te Alblasterdam geboren en door Elder Bouwe de

Vries de 13de april 1950 te Groningen gedoopt.

Daar Broeder Hoekstra geen Engels verstond, wijdde Elder de Vries bijzondere aandacht aan hem en weldra was hij gereed om gedoopt te worden. Hij werd in het Priesterschap opgenomen en had het voorrecht om voor tijd en eeuwigheid aan zijn sedert 1945 overleden vrouw te worden verzegeld.

Getrouw bezocht hij steeds de Priesterschapsvergaderingen, tot dat zijn wankele gezondheid hem dit niet meer toeliet. Toch was zijn sterke getuigenis aanleiding voor een andere familie om het evangelie te onderzoeken, dat tenslotte tot hun toetreden tot de Kerk leidde. Voor de achterblijvenden is het een sterke troost en steun te weten, dat Broeder Hoekstra met vreugde aan de andere zijde werd ontvangen en dat hij

daar, niet meer gehinderd door gebreken van de ouderdom, zijn zegenrijk werk in groter omvang kan voortzetten. Groot is ook de troostrijke gedachte, dat op dit afscheid een weerzien volgt.

*

Broeder Pieter Snabel overleed, eveneens de 17de december, in zijn woning te Bussum. Zijn heengaan betekent een groot verlies voor de kleine gemeente Hilversum, over welke gemeente hij geruime tijd heeft gepresideerd.

Broeder Snabel, hoewel door moeilijkheden van fysieke aard zeer gehandicapt — het lopen viel hem erg zwaar — was immer een

trouw en ijverig dienstknecht van de Meester; altijd kon men hem op zijn post vinden. Zeer zeker zal Ouderling Snabel de beloning ontvangen, die God Zijn getrouwen heeft beloofd. Hij verliet dit leven op betrekkelijk jonge leeftijd; hij werd de 27 april 1912 te Amsterdam geboren.

Zij, die man en vader hebben moeten afstaan, wensden wij van harte troost en sterkte toe in de wetenschap, die het Evangelie van Jezus Christus ons allen schenkt, namelijk dat er een opstanding uit de doden is en dat de familieband door getrouwheid aan Zijn geboden, na de opstanding nimmer zal worden verbroken.

Niet nu, maar in de toekomst eens

*Niet nu, maar in de toekomst eens,
Misschien eerst aan het eind der baan,
Wordt duid'lijk 't doel dan des geweens,
En daar, eenmaal, zal 't hart verstaan
Vertrouwt op God dan, immer meer!
Vreest niet, want Hij bestuurt uw paân.
Hoe donker 't zij, geeft toch Hem eer,
Eenmaal, eenmaal zal 't hart verstaan.*

*Waarom het liefst ons vaak ontvalt,
Het dierbaarst pand van ons moet gaan,
Waarom de vreugd soms wordt vergald,
Daar ginds, daar ginds zal 't hart verstaan.*

*God kent de weg, weet elk waarom,
Hij leidt ons, voert ons feilloos aan.
Ons oog zal zien, in 't heiligdom,
Ja daar, daar ginds zal 't hart verstaan.*

DE VRAAG

van de maand

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

Worden de doden naar huis geroepen?

VRAAG: *Van tijd tot tijd horen wij sprekers bij een begrafenis zeggen, dat God de overledene naar huis had geroepen, hetgeen dan de oorzaak van zijn sterven zou zijn. Wij trachten de leer van de vrije wil met die verklaring in overeenstemming te brengen, maar dat vinden wij moeilijk. Kunt U ons helpen?*

ANTWOORD: Een van de grootste zegeningen, de mens geschonken, is de gave van de vrije wil. Zonder deze zou er geen zaligheid zijn. Het was het plan van Satan om van de geesten, die waren aangewezen om naar deze aarde te gaan, deze grote, eeuwige zegen weg te nemen. Onder valse voorwendsels bood hij aan alle kinderen van onze Eeuwige Vader zalig te maken, zonder uitzondering, op voorwaarde, dat de Eeuwige Vader hem Zijn troon zou afstaan. Zulk een zaligmaking zou van iedere persoon hebben vereist, dat hij zijn goddelijke gave van vrijheid van gedachte en handelen zou opgeven en daarom kon het in het geheel geen zaligmaking zijn. Met het goddelijk voorrecht om het eeuwig plan, dat bereid

was, te aanvaarden of te verwerpen, wordt iedere ziel vrijheid van wil en handeling verleend.

Vandaar dat iedere ziel beloond of gestraft zal worden, al naar zijn werken. Een van de grote geboden luidt als volgt:

„Eer uwen vader en uwe moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft”. (Exodus 20 : 12).

Paulus, hierop commentaar leverende, zeide:

„Gij, kinderen, zijt uwen ouders gehoorzaam in den Heere, want dat is recht. Eert uwen vader en moeder, (hetwelk het eerste gebod is met een belofte).

„Opdat het u wel ga en dat gij lang leeft op aarde”. (Efezer 6 : 1-3).

Raad gevende aan de Heiligen in

Corinthe, die zich hadden schuldig gemaakt aan schending van de heiligheid van het Sacrament, zei Paulus verder:

„Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren.

„Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen”.
(1 Cor. 11 : 29-30).

Blijkbaar bedoelde Paulus, dat velen waren gestorven wegens schending van dit gebod. Het is vrijwel buiten kijf, dat de mensen hun leven verkorten door overtreding van des Heren geboden. Het gebruik van narcotica, sterke drank en andere vergiften verzwakt en ontreddert onvermijdelijk de lichaamsfuncties, aldus het leven verkortend.

Zelfs goede en gelovige mensen, die de gezondheidswetten negeren, kunnen de levensduur, die zij anders zouden genieten, korter maken. Bovendien zijn wij allen blootgesteld aan de schadelijke gevolgen van ziekten, rampen, ongelukken, die ons leven kunnen verkorten en dit ook vaak doen. Bijna iedere dag lezen wij van onschuldige mensen, die bij verkeersongevallen omkomen, verdrinken of op andere wijze aan hun einde komen. De dood heeft hen overvallen en zichzelf hebben er geen schuld aan. Wij worden allen met verschillende wederwaardigheden en toestanden geconfronteerd, die niet konden worden voorzien. Het zou niet van gezond denken getuigen als wij aannamen, dat God had bepaald dat deze personen door zulke on-

gevallen naar huis waren geroepen, of dat het „lot” het zo had gewild.

Het is wel waar, dat sommige personen „naar huis zijn geroepen” door een plotselinge dood. Dit was het geval met de Profet Joseph Smith en zijn broer Hyrum. Zij hadden hun werk beëindigd en de sleutelen der bevoegdheid waren wettig en door goddelijke openbaring op de Twaalven overgegaan. Zij waren in de kracht van hun leven, doch voor hen was de tijd gekomen om hun leven neder te leggen, want het was in de hemel besloten, dat hun heengaan uit deze wereld door martelaarschap zou zijn. Zij moesten hun getuigenis met hun bloed bezegelen en dit getuigenis voor een ongelovige wereld van bindende kracht maken.

Niemand kan met reden ontkennen dat onze Eeuwige Vader het recht heeft iemand naar huis te roepen, indien Hij dat wenst. Niemand zal ooit betogen dat het wegnemen van een persoon uit dit sterfelijk leven in zijn jeugd of vroege kindsheid, onrechtvaardig zou zijn, omdat dit hem van de vreugden en smarten der sterfelijkheid en van de ervaring die hij hier had op kunnen doen, zou beroven. Hij kan iedereen „naar huis roepen”, ten allen tijde, hetzij als zuigeling, als kind, als jongeling of als grijsaard. Wij allen zijn onderworpen aan de wil van onze Hemelse Vader, maar wij kunnen niet naar waarheid verklaren, dat alle rechtvaardige doden „naar huis” werden geroepen door een goddelijk gebod.

De moerbeitoppen ruisten

*„De moerbeitoppen ruisten”;
God ging voorbij;
Neen, niet voorbij, hij toefde;
Hij wist wat ik behoefde,
En sprak tot mij;*

*Sprak tot mij in de stille,
De stille nacht;
Gedachten, die mij kwelden,
Vervolgden en ontstelden,
Verdreef hij zacht.*

*Hij liet zijn vrede dalen
Op ziel en zin;
'k Voelde in zijn vaderarmen
Mij koestren en beschermen,
En sluimerde in.*

*De morgen, die mij wekte
Begroette ik blij,
Ik had zo zacht geslapen,
En Gij, mijn Schild en Wapen
Waart nog nabij.*

Nicolaas Beets

AAN ONS DE BESLISSING

door Ray F. Smith

Op een Sabbatdag in Jeruzalem ging Jezus naar het badwater Bethesda, dat, naar men geloofde, genezende kracht bezat. Bij de poel lag een man, een invalide, die daar al acht en dertig jaren gelegen had.

Jezus zeide tot hem: . . . „Wilt gij gezond worden?“ (Joh. 5 : 6). Wat bedoelde de Meester met deze vraag? Natuurlijk wilde die man gezond worden. Acht en dertig jaren lang werd hij door anderen verzorgd. Iemand had hem voedsel, kleding en onderdak en andere levensbehoeften verschaft. En nu vroeg de Heiland: „Wilt gij gezond worden?“ Hij zou de vraag anders hebben kunnen stellen: „Zijt ge gewillig om werk in de wereld te doen, voor uzelf en anderen te zorgen, of blijft ge liever in uw bed liggen en laat ge anderen voor u zorgen?“

Ik heb vele mannen in de gevangenis gesproken, voordat zij naar de „Board of Pardons“ (letterlijk Gratiecommissie) gaan om te vragen in vrijheid te worden gesteld. Sommigen stelde ik deze vraag: „Wil je vrijgelaten worden? Wil je in de maatschappij terugkeren?“

Zij kijken mij dan aan alsof ze willen zeggen: „Wat een domme vraag, natuurlijk willen we hier vandaan“.

Dan vraag ik: „Ben je gewillig je deel aan het werk te doen, dat in de wereld te doen is, voor uzelf en anderen te zorgen, die voor hun levensonderhoud van jou afhankelijk zijn? „Of ben je er een, die meent, dat de wereld je een levensonderhoud schuldig is? Als dat zo is, dan is hier de plaats dit te krijgen: voedsel, kleding, onderdak, vrije tijd, ontspanning en geen kosten. De staat zal zelfs voor je familie zorgen. Aan jou de beslissing“.

In het grote plan des levens schonk onze Vader in de Hemel ons een vrije wil. Wij beslissen wat wij zullen doen. Wij kunnen alles hebben of doen, indien wij bereid zijn de prijs te betalen; en voor alles is een prijs bepaald.

Toen wij onze hemelse woning verlieten, werd ons medegedeeld, dat wij nu naar de aarde werden gezonden en dat de herinnering aan alles, wat met ons gebeurd was tot dat ogenblik, zou worden weggenomen. Ons leven op aarde moest een proeftijd zijn om te zien of wij alles konden doen wat de Heer onze God, gebood.

Aldus werden wij sterfelijk, allen hebben wij, vanaf de geboorte tot de dood, een zekere tijd om te gebruiken. Hoe wij die tijd besteden, ligt aan ons. Aan ons de beslissing. Maar wanneer wij deze aarde verlaten en naar onze hemelse woning terugkeren, moeten wij verantwoording afleggen voor iedere minuut van de tijd, voor elke handeling, die wij

verrichten, voor ieder woord, dat wij zeggen en voor iedere gedachte, die wij hebben gekoesterd.

Ten einde een moreel verantwoorde keuze te kunnen doen, moeten wij tenminste twee wegen kunnen volgen. Lehi verklaarde dit aan zijn zoon Jacob, toen hij zeide: „...het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is. . . Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlokt.” (2 Nephi 2 : 11, 16).

Onlangs was ik in een kruidenierswinkel en daar stond een vijfjarig knaapje bij het kasregister en bestudeerde aandachtig de prijzen van de verschillende soorten snoepgoed. De bediende werd een beetje ongeduldig, want hij stond de klanten bij de kas in de weg en nogal fors zeide zij: „Kom, ventje, schiet op, je moet nu kiezen”! Het ventje keek op en zei: „Ik heb maar vier centen”.

Welk een les! „Ik heb maar vier centen en ik moet het beste er voor krijgen wat ik kan”. Wij hebben maar één levenstijd te besteden. Wat kopen wij er mee? Wij kunnen de raad van de Heiland opvolgen en de zegeningen ontvangen, die op gehoorzaamheid aan Zijn wetten zijn vastgesteld of wij kunnen ons laten verleiden door de beloften van Satan en als beloning smart, hartzeer, ellende en achteruitgang oogsten. Wij moeten er eerst achter komen wat wij willen en dan de wet gehoorzamen, langs welke het verlangde bereikt kan worden.

Ongeveer vier jaar geleden kwam een man in mijn kantoor in de gevangenis en vroeg: „Prediker, wat is er verkeerd aan mij?”

Ik antwoordde: „Als jij me dat nu eens vertelde”.

Zijn antwoord was een andere vraag: „Is dit alles wat er in het leven is: dronkenschap, vechten, roven, valse cheques uitschrijven en dan de gevangenis? Na twee of drie jaar binnen deze muren werd ik op erewoord vrijgelaten en toen gebeurde weer hetzelfde en nu zit ik hier weer! Dit is de derde maal dat ik naar de gevangenis terug ben gegaan, bij elkaar is dat zeven jaar”.

Ik vroeg: „Heb je God een kans gegeven?”

Hij sloeg zijn armen in de lucht en zei: „Begint u ook al met dat oude gezeur? Dat heb ik nu mijn hele leven al gehoord — preken, Kerk, godsdienst. Mijn vader heeft een hoge positie in de Kerk en hij zou mij best hier vandaan kunnen krijgen, als hij dat wilde. Het hoofd van de politie, die mij arresteerde, was een goede Mormoon en de rechter ook en toch zit ik in de gevangenis. Ik haat ze allemaal!”

Ik zeide: „Waarom kwam je naar mij? Als dit de manier van leven is, die je wenst, ga dan zo door. Maar het komt mij voor, dat je voor die escapades een verschrikkelijke prijs betaalt — of misschien vindt je die wel prettig in de korte intervals tussen je gevangenisdagen. Je hebt nu in totaal zeven jaar in de gevangenis doorgebracht. In die tijd had je een college af kunnen lopen en een zending kunnen vervullen. Wat verlang je eigenlijk van het leven?”

Hij zeide: „Ik zou als andere mannen willen zijn — ik zou een tehuis willen hebben, een vrouw en een gezin. Ik zou een fatsoenlijke baan willen hebben en gerespecteerd willen zijn in mijn woonplaats. Ik ben het dronkeman spelen moe.

Weer vroeg ik hem: „Waarom geef je God geen kans?“

Van die tijd af kwam deze man regelmatig naar onze kerkdiensten, kwam hij in mijn kantoor om te praten en vragen te stellen. Hij zond zijn tiende naar zijn bisschop (zijn loon in de gevangenis was 12 cent per dag) en bad de Hemelse Vader ernstig om leiding. Met andere woorden: Hij begon de wetten te gehoorzamen, waarop de zegeningen zijn vastgesteld, die hij wenste.

Hij werd spoedig belast met onze Zondagmorgendienst. Hij hield met roken op en werd een leider voor zijn medegevangenen — thans een leider ten goede in plaats van ten kwade. Hij leerde een ambacht en in één jaar was hij in staat zo veel extra geld te verdienen, dat hij aan al zijn verplichtingen buiten de muren kon voldoen.

Deze man is nu drie jaar lang buiten de gevangenis en heeft alles wat hij die dag in mijn kantoor vroeg. Hij heeft een betrekking, een tehuis, een vrouw, een zoontje en hij wordt gerespecteerd. Hij is tot ouderling geordend in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en zal weldra door de Tempel gaan. Aan hem was de beslissing! Ik heb vele mannen hun levenswijze zien veranderen, hun handelingen, hun woorden en gedachten en zij kregen zegeningen van vrede, geluk en voldoening, wat ze vroeger nooit hebben gekend. Ik heb ook zeer vele andere mannen gezien, die weigerden Gods wetten te beproeven en nog in ellende, achteruitgang en zonde leven, ondergaande” . . . datgene wat zij gewillig waren te ontvangen, omdat zij zich niet wilden verheugen in hetgeen zij hadden kunnen ontvangen. (L. & V. 88 : 32).

Wij kunnen alles in dit leven krijgen, wat wij verlangen, indien wij gewillig zijn de prijs te betalen. Aan ons de beslissing.

De fijnste humaniteit openbaart zich in de mens om anderen schaamte te besparen.

Nietzsche.

Wat Christus heeft gegrondvest en wat altijd van Hem zal blijven, dat is de leer van de vrijheid der zielen.

Ernest Renan.

Het ware Christendom moet de mensen gelukkig maken, niet slechts in de Hemel, maar ook op de aarde.

Saint Simon.

ULTIMATUM

door Wendell J. Ashton

Het jaar 1959 zal waarschijnlijk in de geschiedenis worden geboekstaafd als een jaar van bezoeken ter wille van de vrede tussen de leiders van Sovjet Rusland en de Verenigde Staten.

De uitwisselingen begonnen in de koude januarimaand met het bezoek aan Amerika door Ruslands Eerste Gedeputeerde, Premier Anastas. I. Mikoyan, zoon van een Armenische timmerman. Daarna volgden bezoeken van de Eerste Gedeputeerde Premier Frol Kozlov en de leider der Sovjets zelf, Nikita Krushchev.

Naar Rusland vertrok met een straalvliegtuig de Vice-President Richard M. Nixon. Hij zal in het komende voorjaar door President Dwight D. Eisenhower worden gevolgd.

Gedurende al deze bezoeken deden zich gedenkwaardige gebeurtenissen voor. Die, welke misschien het langst in herinnering zal blijven, vond op een dag in juli plaats, bij het centrale, glanzende goudgekoepelde gebouw van Amerika's tentoonstelling in het Sokolonikipark te Moskou. De heren Krushchev en Nixon bezochten samen de tentoonstelling. Zij pauseerden in een van de zes kamers, die de modelboerderij bevatte. Terwijl zij het uitgebreide keukengerei bekeken, ontspon zich tussen hen een vurig debat. Het was de robuste, rondborstige, vroegere Russische mijnwerker tegen een veel jongere man, een zwartharige wetsgeleerde, zoon van een kruidenier. Toen het onderhoud steeds warmer werd, sprak de heer Nixon stoutmoedig over het geval van ultimatum. Hij zeide: „Wat ik bedoel is dit: het moment dat wij een van deze machtige naties, door een ultimatum, in een positie plaatsen, waarin zij niet anders kan doen dan het gedicteerde te aanvaarden of te vechten, spelen

wij met de meest destructieve kracht in de wereld”.

Vice-President Nixon sprak tot de leider van de communistische wereld. Doch zijn waarschuwing betreffende ultimatus is een goede raad voor iedereen.

De meesten van ons zijn soms geneigd om haastige ultimatus te stellen. Wij hebben sommige ervan wel gehoord:

„Als je dat doet, spreek ik nooit meer tegen je”.

„Als je me niet laat gaan, ga ik het huis uit”.

„Als *dat* gebeurt, schei ik er mee uit”.

„Nog één keer en je krijgt het ergste pak slaag van je leven”.

Wij zijn het er allen over eens, dat vastberadenheid een grote deugd is. Maar het is dwaasheid een haastig ultimatum te stellen, dat maar één van twee dingen tot gevolg kan hebben: een onverstandige bedreiging ten uitvoer brengen of het gezicht verliezen door de bedreiging in 't geheel niet uit te voeren.

Lucas vertelt het ons niet, maar het is lang niet onmogelijk, dat de geschiedenis van de verloren Zoon met een ultimatum begon. Zo kunnen vele soortgelijke voorvallen op die manier beginnen. Al te veel ultimatus eindigen als de geschiedenis van de verloren zoon, of nog tragischer.

De gelijkenis vertelt ons de teleurselling van de oudere, getrouwe broeder, die verontwaardigd is over het onthaal met „het vetgemeste kalf” van de afgedwaalde zoon. Maar sommigen geloven, dat de verloren zoon nog meer onder het feest te lijden had. Hij was vol schaamte teruggekomen en wilde niets anders zijn dan een onopgemerkte dienst-knecht. Maar zijn dankbare vader had hem verwelkomd met een prachtig kleed, een ring, met schoenen voor zijn voeten en met muziek en dans.

Ongetwijfeld waren de volgende levensjaren van de verloren zoon gelukkiger dan wanneer hij zou zijn weggebleven. Maar de lange, moeilijke weg terug is typisch voor zo velen, die de reis met een haastig ultimatum beginnen.

Op een avond vaardigde een goede vriend van mij, in antwoord op een uitnodiging een avondje bij mij door te brengen, een haastig ultimatum uit. „Ik kom onder geen voorwaarde”, zeide hij. Er werd hem een manier gewezen volgens welke hij het zo kon inrichten, dat hij toch kon komen en tevens aan zijn andere afspraken voldoen. Maar hij had zijn ultimatum gesteld. Nu moest hij uit twee dingen kiezen: het uitvoeren of zijn gezicht verliezen. Hij koos het eerste, maar sinds dien had hij het dikwijls over deze ondervinding en altijd met spijt.

Sommige van de kwellendste, slaaprovende uren in mijn leven waren het gevolg van mijn eigen haastige ultimatus.

Ja, op die warme julidag in dat park te Moskou, toen Vice-President Nixon Nikita Krushchev voor ultimatus waarschuwde, sprak hij ook tot mij. En misschien ook wel tot u.

MOED

★

door Orison Mardon

Bijna honderdduizend Romijnen zijn in het Colosseum te Rome bijeen om de gehate Christenen voor hun leven te zien vechten met de wilde dieren. Dat grote schouwspel wordt vooraf gegaan door een duel tussen twee gladiatoren, voor het gevecht op leven en dood afgericht tot vermaak van de bevolking. Wanneer een gladiator zijn tegenstander had geveld, riep hij „*Hoc habet*” (hij heeft het), om daarna rond te kijken om te zien of hij zijn rivaal moest sparen of doden. Wanneer het volk de duim omhoog stak, mocht het slachtoffer in leven blijven, werd de duim omlaag gericht, dan moest hij sterven. Indien hij maar even aarzelde om zijn keel voor de doodsteek aan te bieden, ontstond er een honend gejoel: „*Recipe ferrum*” (ontvang het staal). Vooraanstaande personen gingen soms in de arena om de doodstrijd van de overwonnenen te slaan.

Wanneer de beide gladiatoren de arena binnen kwamen, riepen zij de keizer toe: „*Ave, Caesar, morituri te salutant*” (Heil Caesar, zij die gaan sterven, groeten U). Dan begint een lang en wanhopig duel. De aangezichten van de vechtenden druipen van het zweet en zijn zwart van het stof. Plotseling springt een bejaarde vreemdeling uit het publiek over de balustrade en zich tussen de stijgenden begevende, blootshoofds en barvoets, smeekt hij hen op te houden. Een luid gesis stijgt uit de menigte op met een geluid als van stoom, dat uit een geysers ontsnapt. „Weg jij, oude, weg jij”, wordt er geschreeuwd. Doch de grijze kluzenaar staat daar als een standbeeld. „Slaat hem neer, slaat hem neer”, brullen de toeschouwers en de gladiatoren slaan hem neer en zetten de strijd over zijn dode lichaam voort.

Wat zou dat? Wat betekent het leven van zo'n arme, oude kluzenaar, vergeleken bij dat van de duizenden, die in die grote arena stierven? De onbekende man stierf, inderdaad, doch zijn dood bracht Rome tot bezinning. Geen gladiatorgevechten strekten het colosseum langer tot schande en tenslotte werd in iedere provincie van het rijk het gebruik afgeschaft om niet meer te herleven. De uitgestrekte ruïne staat daar nu als een monument voor de overwinning, die door de nederlaag van de kluzenaar werd behaald.

Niemand kan een mislukking worden genoemd, die zijn best doet, want al moge de kritische wereld hem niet achten, zijn arbeid wordt gewogen in de weegschaal van de alleswetende rechtvaardigheid.

Zoals er geen gevolg is zonder oorzaak, geen verlies van energie in de wereld, zo kan de gewetensvolle volharding haar uiteindelijke beloning niet ontgaan.

Een van de eerste levenslessen is hoe te leren een overwinning te boeken

uit een nederlaag. Het vereist moed en uithoudingsvermogen om, hoe ook door tegenslagen geteisterd, in de wrakstukken nog elementen te zoeken voor een toekomstige overwinning. Toch bepaalt dit het verschil tussen hen, die slagen en hen die mislukken. Men kan een mens niet meten naar zijn falen. Men moet weten hoe hij dat gebruikt. Wat betekende die mislukking voor hem en wat heeft hij er van gemaakt?

Overtreding van de Wet is zonde

door Harold B. Lee, van de Raad der Twaalven.

Wat is zonde? De Apostel Johannes beschreef of definieerde het als overtreding der wet.

„Een iegelijk, die de zonde doet, overtreedt ook de wet, want zonde is de overtreding van de wet” (1 Joh. 3 : 4) 1)

Brigham Young gaf deze definitie nog meer betekenis toen hij zeide: „Zonde bestaat in het doen van datgene wat verkeerd is, terwijl wij weten dat het verkeerd is en het beter kunnen doen en het zal met een rechtvaardige vergelding op de gezette tijd des Heren worden gestraft.”

De bron van zonde is een onderwerp, dat door filosofen vaak werd besproken en waarover veel is getheoretiseerd, hoe hij ontstond en waar hij vandaan komt, maar wij weten, aan de hand van de Heilige Schrift, met een zekerheid, die alle vraag naar de aanstichter en het begin van de zonde wegvaagt. De Paarl van Grote Waar-

de vertelt ons, dat Satan onder de kinderen van Adam en Eva kwam en tot hen zeide:

„Ik ben ook een zoon van God. En hij gebod hun, zeggende: Geloof het niet. En zij geloofden het niet, en zij hadden Satan meer lief dan God. En sedert die tijd begon de mens vleeselijk, zinnelijk en duivels te worden.” (Mozes 5 : 13).

Koning Benjamin leerde:

„. . . Evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen, die de meester van de zonde is, of de boze geest, van wie door onze vaders is gesproken en die een vijand van alle gerechtigheid is.” (Mosiah 4 : 14). De Meester begreep hoe machtig deze meester van de zonde is, toen Hij hem de „overste dezer wereld” noemde en Hij leerde zijn discipelen bidden, opdat zij niet in verzoeking zouden worden gebracht.

1) Zo zegt de Engelse Bijbel het. De Statenvertaling geeft de tekst aldus weer: „Een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid, want de zonde is de ongerechtigheid.”

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDIG

INGEZEGEND:

Hendriks, Johanna Maria Antonia; 1 november 1959 te Dordrecht.
Hendriks, Lambertus Martinus Mels; 1 november 1959 te Dordrecht.
Hendriks, Anna Maria Theodora; 1 november 1959 te Dordrecht.

GEDOOPT:

Arntz, Wilhelmina; 4 december 1959 te Vlaardingen.
Arntz, Peter Paul; 4 december 1959 te Vlaardingen.
Pardoen, Helmut; 4 december 1959 te Rotterdam Zuid.
Schulders, Neeltje; 4 december 1959 te Dordrecht.
Kruyskamp; Catoliena; 4 december 1959 te Rotterdam Noord.
Piket, Dirk; 4 december 1959 te Den Haag.
Bouwman, Catharina Maria; 4 december 1959 te Rotterdam.
Bouwman, Irene Margaretha Suzanna; 4 december 1959 te Rotterdam.
Burggraaf, Cornelia Johanna; 4 december 1959 te Rotterdam Zuid.
van Keeken, Johannes Hubertus Jacques; 6 december 1959 te Apeldoorn.
Kooreman, Hendrika Wilhelmina; 6 december 1959 te Apeldoorn.
Vorenholt, Eltje; 6 december 1959 te Groningen.
Streuper, Grietus; 6 december 1959 te Groningen.
Stoffers, Dina; 6 december 1959 te Groningen.
Clarijs, Pieter Jan; 11 december 1959 te Den Haag.
Böck, Carlos; 11 december 1959 te Den Haag.
Herder, Siegfried; 11 december 1959 te Den Haag.
Toet, Cornelis; 11 december 1959 te Den Haag.
Toet, Charles Henri; 11 december 1959 te Den Haag.
Baay, Cornelis Jr; 11 december 1959 te Amsterdam.
Mathijssen, Louisa Everdina Johanna; 20 december 1959 te Zutphen.
Jakma, Antonia; 20 december 1959 te Nijmegen.
Leenders, Jannetje; 20 december 1959 te Nijmegen.
Mathijssen, Grada Johanna; 20 december 1959 te Zutphen.
Wemmers, Johann Anton; 20 december 1959 te Enschede.
Weyers, Marion Johanna Leonie; 20 december 1959 te Nijmegen.
Barendsen, Jan; 27 december 1959 te Rotterdam Noord.
Barendsen, Conny; 27 december 1959 te Rotterdam Noord.
Buys, Huberdina Cornelia; 27 december 1959 te Dordrecht.
Buys, Hermanus Johannes; 27 december 1959 te Dordrecht.
Oosterhof, Suzanna Geertruida Hendrika; 30 december 1959 te Haarlem.
Oosterhof, Suzanna Geertruida; 30 december 1959 te Haarlem.
Van Laar, Hendrik Jan; 30 december 1959 te Utrecht.
Van Laar, Marringje Maria; 30 december 1959 te Utrecht.
Swarts, Judith Elisabeth; 30 december 1959 te Amersfoort.
de Gruyl, Adriaan John; 30 december 1959 te Hilversum.

GEORDEND:

Wolthers, Anton Louis Gilles; 19 juli 1959 te Den Haag als Leraar.
Mooy, Willem; 19 juli 1959 te Den Haag als Priester.
van Dalen, Johannes; 26 juli 1959 te Dordrecht als Ouderling.
Begman, Heinz Gustav August Frederik; 2 augustus 1959 te Den Haag als Leraar.
Knegt, Albert; 23 augustus 1959 te Den Haag als Diaken.
van IJzeren, Willem Johan Henry; 23 augustus 1959 te Den Haag als Diaken.
Koning, Evert Cornelis; 30 augustus 1959 te Den Haag als Diaken.

Stigter, Cornelis Jan; 1 november 1959 te Dordrecht als Leraar.
Van de Wouwer, Albertus Jr; 29 november 1959 te Haarlem als Diaken.
Stomps, Cornelis Jan; 29 november 1959 te Apeldoorn als Ouderling.
de Kraker, Theodorus; 6 december 1959 te Alkmaar als Diaken.
Blokker, Gerrit Jr; 6 december 1959 te Alkmaar als Diaken.
Schulders, Carel Govert; 6 december 1959 te Dordrecht als Diaken.
van Lieshout, Hubertus Cornelis; 13 december 1959 te Eindhoven als Ouderling.
Schutte, Hendrik; 13 december 1959 te Amersfoort als Priester.
Van de Zwan, Machiel; 13 december 1959 te Leiden als Diaken.
Tammerijn, Antonius Wilhelmus; 13 december 1959 te Leiden als Diaken.
Gieling, Johan Gerard; 20 december 1959 te Arnhem als Diaken.
de Visser, Frans; 20 december 1959 te Amersfoort als Priester.
Boer, Leendert; 20 december 1959 te Rotterdam Zuid als Ouderling.
Huisman, Juriaan Hendrik; 20 december 1959 te Rotterdam Zuid als Ouderling.
Sigmond, Christiaan Dirk; 20 december 1959 te Rotterdam Noord als Priester.
Asselman, Eduardus Johannes; 20 december 1959 te Groningen als Diaken.
van Hensen van Uningen, Pieter Jan; 27 december 1959 te Gouda als Priester.

OVERLEDEN:

Smid, Alie Hoekstra; 11 november 1959 te Leeuwarden.
Ho-bee, Isaac; 20 oktober 1959 te Dordrecht.
Snabel, Pieter; 17 december 1959 te Bussum.
Hoekstra, Ruurd; 17 december 1959 te Groningen.

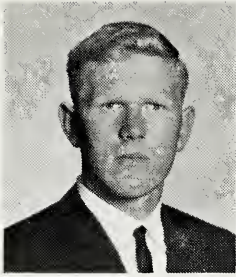
OVERGEPLAATST:

Smith, Theodore W.; van Rotterdam naar Zutphen.
Van Orden, Lyle; van Zutphen naar Rotterdam.
Wight, Gary; van Groningen naar Hilversum als Gemcente President.
Cooley, Barney L.; van Hilversum naar Groningen.
van Boerum, J. Howard; Den Haag als reizende Elder.
Hiatt, Ray L.; van Zaandam naar Den Haag als reizende Elder.
Kapp, Grant W.; Den Haag als Zendings secretaris.
Warner, Max K.; van Rotterdam naar Den Haag als Assistent Secretaris.
Mosier, LaMarr W.; van Zendingsschool naar Zaandam.
Andersen, George; van Den Haag naar Mechelen, België.
Buckway, Dallas; Den Haag als Districts President.
Heining, Edgar; van Den Haag naar Rotterdam Noord.
Warnock, Richard; van Leeuwarden naar Rotterdam.
Thomas, William R.; van Zendingsschool naar Leeuwarden.
Harmer, Paul A.; van Zendingsschool naar Hilversum.
Nordhoff, Louis S.; van Hilversum naar Amsterdam.
Alston, David; van Den Haag naar Rotterdam Noord.

AANGEKOMEN:

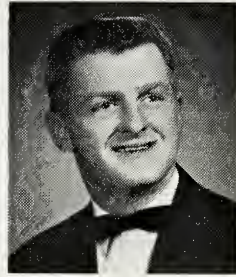
Mosier, LaMarr W.; van Irvington, Californië.
Harmer, Paul A.; van Ogden, Utah.
Thomas, William R.; van Donnelly, Idaho.

Paul A. Harmer

LaMarr W. Mosier

William R. Thomas

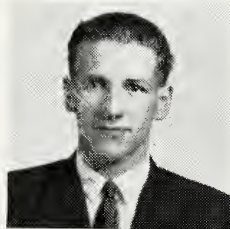
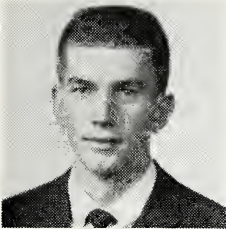
VERTROKKEN:

- Springer, Raymond G.; Aangekomen 15 juni 1957. Vertrokken 15 december 1959.
 Werkzaam geweest: Harlingen, Groningen, Den Haag, Amsterdam als Districts President, en Den Haag als Tweede Raadgever in het Zendings Presidentschap.
- Thomas, Richard C.; Aangekomen 15 juni 1957. Vertrokken 11 december 1959.
 Werkzaam geweest: Apeldoorn, Den Haag, Rotterdam, Amersfoort, Groningen en Mechelen, België.
- Coomans, John M.; Aangekomen 29 juni 1957. Vertrokken 11 december 1959.
 Werkzaam geweest: Amsterdam, Den Haag, Haarlem. Den Helder als Gemeente President, Zeist als Gemeente President en Den Haag als Districts President.
- De Vries, Leon Jr.; Aangekomen 29 juni 1957. Vertrokken 11 december 1959.
 Werkzaam geweest: Groningen, Antwerpen, België, Den Haag, Arnhem als Gemeente President en Rotterdam als Districts President.
- Poelman, Stuart L.; Aangekomen 12 juli 1957. Vertrokken 18 december 1959.
 Werkzaam geweest: Arnhem, Amsterdam, Zeist als Gemeente President, Den Haag als Overziener van de O.O.V., Den Haag als Assistent van de President, en Amsterdam als Districts President.
- Child, John K.; Aangekomen 12 juli 1957. Vertrokken 30 december 1959.
 Werkzaam geweest: Antwerpen, België, Leeuwarden, Amsterdam, Haarlem, Groningen als Districts President en Rotterdam Noord.

Raymond G. Springer

Richard C. Thomas

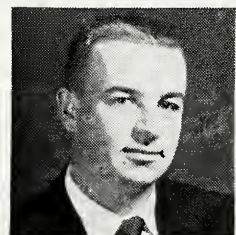
John Coomats

Leon De Vries

Stuart L. Poelman

John Kay Child

Het gesproken woord

door Richard L. Evans

„Alsof ge het van plan waart”

In sommige regels voor de veiligheid komt deze zinsnede voor: „Richt nooit een geweer op iets dat ge niet van plan zijt te schieten”. Deze korte zin vormt de grondslag van een gehele serie parallel lopende voorzorgsmaatregelen en waarvan de betekenis is: „Begin nooit aan iets, dat ge niet behoort te doen”. Dit geldt voor gewoonten, plannen en beloften, voor levenshoudingen en voor verplichtingen, voor iedere bedreiging, voor iedere verleiding en voor ieder voornemen. De veronderstelling dat wij een klein stukje de verkeerde weg op kunnen gaan, een beetje kunnen zondigen, een beetje liegen, de wet een beetje overtreden, dat we een beetje ontrouw kunnen zijn, een beetje oneerlijk, of dat wij vele dingen kunnen ondernemen en daarmee kunnen ophouden wanneer wij maar willen, zonder gevolgen, zonder nadeel, zonder anderen verkeerd aan te moedigen, zonder te worden misverstaan en zonder gevaar dat wij verder gaan dan wij van plan waren te gaan, is een valse en onveilige veronderstelling. Zij, die zich in ernstige en verwarrende situaties bevinden, zeggen vaak dat zij niet van plan waren te doen zo als zij deden. En dikwijls is het ook waar, dat zij zo ver niet wilden gaan. Doch wat ook dikwijls waar is, is dat zij het denkbeeld koesterden of de eerste stap deden; zij maakten het probleem mogelijk. Zoals de man, die het geweer in de aanslag bracht, nam zij de houding aan van: „Dat zal ik doen”. Beginnen is zo vaak gemakkelijker dan stoppen. Gewoonten zijn dikwijls gemakkelijker aangenomen dan afgewend. Betrekkingen worden vaak gemakkelijker aangeknoopt dan afgebroken. Wij besparen onszelf veel moeilijkheden, veel verklaringen, veel hartzeer, veel gevaar, veel tragedies indien wij eenvoudig niet beginnen aan wat wij niet moeten doen. Men moet geen afspraken maken, zich in enige verleiding begeven, een gewoonte aannemen, die men niet voortdurend zou willen hebben, of een verbinding voor het leven aangaan, ten aanzien waarvan het onverstandig en onveilig zou zijn om zich daaraan te houden. Er is een bijbeltekst, die op dit onderwerp betrekking heeft: „Onthoudt u van allen schijn des kwaads”. (1 Thess. 5 : 22). Men zou ook dit kunnen citeren: „Zoals een mens in zijn hart denkt, zo is hij”. Dit alles wijst op de houding van: „Dat zal ik doen”. Dreig nimmer iets te doen wat gij niet tot het einde toe moogt volbrengen. Zelfs willen wij zeggen: „Denk niet iets te doen wat ge niet behoort te doen. Vermijd niet alleen de schijn van het kwade, maar alle verzoeking tot hetzelfde. Kortom: vermijd de houding van het van plan zijn. Indien gij het niet behoort te doen, doe het dan ook niet.

